

คดีหมายเลขดำที่ ส. ๕๘/๒๕๕๕
คดีหมายเลขแดงที่ ส. ๖๖๐/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๗ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ระหว่าง

- นายโคอิ หรือคออี่ มีมิ ที่ ๑
- นายแจ พุกาด ที่ ๒
- นายหมี หรือกิตา ตันน้ำเพชร ที่ ๓
- นายบุญชู พุกาด ที่ ๔
- นายก๊อ พุกาด ที่ ๕
- นายคูอุ จีโป่ง ที่ ๖

ผู้ฟ้องคดี

สำเนาถูกต้อง

อีกพัน

(นางสาวสุกัญญา อินทร์ชาตบุรี)
เจ้าหน้าที่ศาลปกครองปฏิบัติกร

- 7 ก.ย. 2559

- กรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ที่ ๑
- กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับกระบวนการละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นชาวไทยพื้นเมืองดั้งเดิม
เชื้อสายกะเหรี่ยง (ปกากะญอ) ตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยที่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๒

/ตำบลห้วยแม่เพรียง...

ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี หมู่บ้านที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก
 อยู่อาศัยเป็นชุมชนชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงที่อยู่กันมาเป็นเวลานานหลายชั่วอายุคน
 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำไร่หมุนเวียน ตามวิถีชีวิตชาวกะเหรี่ยง ย่อมจะต้องได้รับความ
 ความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ และตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติ
 ในทุกรูปแบบ ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิกเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ รวมทั้ง
 ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ แต่กลับปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๕ ถึงวันที่ ๙
 พฤษภาคม ๒๕๕๔ นายชัยวัฒน์ ลีมลิตต์อักษร หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน
 พร้อมด้วยคณะเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานจำนวนหลายคนได้เดินทางไปยัง
 บ้านของผู้ฟ้องคดีทั้งหก มีคำสั่งโดยไม่เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกออกจากบ้าน
 ทั้งบ้านที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอาศัยอยู่ โดยกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นชนกลุ่มน้อยที่บุกรุก
 พื้นที่ตามแนวชายแดนไทย - พม่า บริเวณอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เป็นผู้บุกรุกทำลายป่า
 ไม่มีสิทธิอาศัยทำกินในป่าแก่งกระจาน จากนั้นได้ทำการบุกรุกเข้าเผาทำลายบ้านเรือนและ
 ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหก โดยเจ้าหน้าที่ไม่มีการบอกกล่าวหรือแจ้งล่วงหน้าว่า
 ผู้ฟ้องคดีทั้งหกไม่สามารถอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวได้ หรือไม่สามารถเข้าทำประโยชน์ในที่ดิน
 ดังกล่าวได้ และต่อมาภายหลังผู้ฟ้องคดีทั้งหกทราบว่าการดำเนินการของนายชัยวัฒน์
 กับพวกนั้นเป็นการปฏิบัติตามโครงการขยายผลการอพยพผลักดันหรือจับกุมชนกลุ่มน้อย
 ที่บุกรุกพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ตามแนวชายแดนไทย - พม่า ที่มีชื่อเรียกว่า
 ยุทธการตะนาวศรี ซึ่งเป็นโครงการที่จัดทำขึ้นเพื่อผลักดันและจับกุมชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยง
 ที่ตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนบริเวณลำห้วยเหนือแม่น้ำบางกลอย ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่บ้านบางกลอยบน
 ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และบ้านใจแผ่นดิน ตำบล
 ยางน้ำกัลลัดเหนือ อำเภอหนองหญ้าปล้อง จังหวัดเพชรบุรี โดยปฏิบัติการจำนวน ๖ ครั้ง
 ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงดั้งเดิม เกิดและเติบโต
 บนผืนแผ่นดินแห่งบ้านบางกลอยบน บ้านใจแผ่นดิน โดยได้ครอบครองพื้นที่ดังกล่าวก่อน
 ประมวลกฎหมายที่ดิน พ.ศ. ๒๔๘๗ ใช้บังคับ จึงย่อมมีสิทธิครอบครอง และได้รับ
 การคุ้มครองตลอดถึงผู้รับโอน ต่อมา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้มีการประกาศเขตอุทยานแห่งชาติ
 ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่ายางน้ำกัลลัดเหนือ และป่ายางน้ำกัลลัดใต้
 ในท้องที่ตำบลยางน้ำกัลลัดเหนือ กิ่งอำเภอหนองหญ้าปล้อง อำเภอเขาย้อย และตำบลสองพี่น้อง
 ตำบลแก่งกระจาน อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๒๔

/แต่เนื่องจาก...

แต่เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้งหกรวมทั้งชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงดั้งเดิมใช้ชีวิตแบบวิถีกะเหรี่ยง อยู่ในป่ามาโดยตลอด ไม่ทราบว่ามี การประกาศเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จึงไม่ได้ไปแจ้งขอพื้นที่ และไม่มีเจตนาบุกรุกพื้นที่อุทยานแห่งชาติ หากแต่อยู่อาศัย ในพื้นที่มานานก่อนที่จะมีการประกาศให้บ้านบางกลอยบนและบ้านใจแผ่นดินเป็นพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ และโดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงมีวิถีชีวิต วิถีชุมชน แบบชนเผ่า มีอาชีพทำไร่หมุนเวียน ซึ่งเป็นการทำการเกษตรในเชิงอนุรักษ์ที่รักษา ความสมดุลตามธรรมชาติ ความหลากหลายทางชีวภาพ ความอุดมสมบูรณ์ของหน้าดิน โดยมีพยานหลักฐานแสดงยืนยันถึงการตั้งรกรากและความเป็นชุมชนเก่าแก่ดั้งเดิมของ ชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงในบริเวณผืนป่าแก่งกระจาน การที่เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ การที่นายชัยวัฒน์มีคำสั่งโดยไม่เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกละทิ้ง ออกจากบ้านเรือน ทั้งยังเข้ารื้อเผาทำลายทรัพย์สินภายในบ้าน ข้าวในยุ้งฉาง ทำให้เกิด ความเสียหายแก่ทรัพย์สินและจิตใจของผู้ฟ้องคดีทั้งหก อันถือได้ว่าเป็นปฏิบัติการ ทางปกครองที่ขัดต่อหลักความได้สัดส่วน และเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิในที่ดินและ ทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหก อีกทั้งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แนวนโยบาย และหลักปฏิบัติในการฟื้นฟูวิถีชีวิตของชาวกะเหรี่ยง ปฏิบัติการทางปกครองในการเข้ารื้อถอน เผาทำลายบ้านเรือนและทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหกดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกและ ครอบครัวขาดไร่ซึ่งที่อยู่อาศัย อาหาร เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม จึงเป็นการละเมิดต่อศักดิ์ศรี ความเป็นมนุษย์ สิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค และสิทธิชุมชนอันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืน ต่อบทบัญญัติมาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ มาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น นอกจากนี้ การกระทำดังกล่าวยังเป็นการละเมิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศหลายฉบับ เช่น อนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นต้น ที่ผูกพันประเทศไทยในฐานะรัฐภาคี เมื่อการกระทำของเจ้าหน้าที่สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้ทำการเผาทำลายเคหสถานบ้านเรือนและทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหก ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกได้รับความเดือดร้อนเสียหายจึงเป็นการกระทำละเมิด ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกแต่ละคน ดังนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑

/เป็นเงิน...

เป็นเงินจำนวน ๒,๔๖๒,๕๘๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเงินจำนวน ๑,๔๒๒,๗๖๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเงินจำนวน ๑,๔๐๐,๑๗๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เป็นเงินจำนวน ๑,๓๓๑,๘๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ เป็นเงินจำนวน ๑,๓๙๗,๔๘๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ เป็นเงินจำนวน ๑,๕๑๘,๒๘๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๙,๕๓๓,๐๘๐ บาท ผู้ฟ้องคดีทั้งหกจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒,๔๖๒,๕๘๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๑,๔๒๒,๗๖๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จำนวน ๑,๔๐๐,๑๗๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จำนวน ๑,๓๓๑,๘๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ จำนวน ๑,๓๙๗,๔๘๐ บาท และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ จำนวน ๑,๕๑๘,๒๘๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้นจำนวน ๙,๕๓๓,๐๘๐ บาท

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยินยอมให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกลับไปอยู่อาศัยและทำกินในพื้นที่เดิมและให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ เรื่อง แนวนโยบายและหลักปฏิบัติในการฟื้นฟูวิถีชีวิตชาวกะเหรี่ยง โดยดำเนินการมาตรการฟื้นฟูระยะยาวในการจัดการทรัพยากร กล่าวคือ ๒.๑ จัดตั้งคณะกรรมการตรวจสอบพื้นที่ป่าไม้อนุรักษ์ ป่าสงวนซึ่งทับซ้อนที่ทำกินและที่อยู่อาศัยของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงที่มีข้อเท็จจริงจากการพิสูจน์อย่างเป็นทางการเป็นที่ประจักษ์แล้วว่าได้อยู่อาศัยดำเนินชีวิตและใช้ประโยชน์พื้นที่ดังกล่าวมาเป็นเวลานานหรือก่อนที่รัฐจะประกาศกฎหมายหรือนโยบายทับซ้อนพื้นที่ดังกล่าว และดำเนินการตรวจสอบให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา ๒.๒ จัดตั้งคณะกรรมการหรือกลไกในการทำงานเพื่อกำหนดเขตพื้นที่ในการทำกิน การอยู่อาศัยและการดำเนินชีวิตตามวัฒนธรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งหกและชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงให้แล้วเสร็จภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ขอดำเนินคดีโดยขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล ศาลได้ไต่สวนแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกดำเนินคดีโดยได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมด

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๑๐๙๘/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๑ คำสั่งที่ ๑๕๐๗/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ และคำสั่งที่ ๒๑๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๕ ให้นายชัยวัฒน์ ลิ้มลิขิตอักษร

/นักวิชาการ...

นักวิชาการป่าไม้ชำนาญการพิเศษ ทำหน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี มีอำนาจหน้าที่ปฏิบัติราชการในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ครอบคลุมท้องที่จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตามพระราชกฤษฎีกากำหนด บริเวณที่ดินป่ายางน้ำกลัดเหนือ และป่ายางน้ำกลัดใต้ ในท้องที่ตำบลยางน้ำกลัดเหนือ กิ่งอำเภอหนองหญ้าปล้อง อำเภอเขาย้อย และตำบลสองพี่น้อง ตำบลแก่งกระจาน อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๒๔ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐๑ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ ที่กำหนดให้ป่ายางน้ำกลัดเหนือ และป่ายางน้ำกลัดใต้ ในท้องที่ตำบลยางน้ำกลัดเหนือ ตำบลยางน้ำกลัดใต้ อำเภอเขาย้อย และตำบลวังไคร้ ตำบลสองพี่น้อง ตำบลกลัดหลวง อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายกฎกระทรวงนี้เป็นป่าสงวนแห่งชาติ และเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และตามประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่า ได้ตั้งบ้านเรือนอาศัยอยู่ที่บ้านบางกลอยบน ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี เป็นเวลาร่วมร้อยกว่าปี และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับ นายกระทง โชควิบูลย์ ซึ่งปัจจุบันเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี นั้น นายกระทงย่อมต้องมีการแจ้งข้อมูลในเรื่องต่างๆ ให้แก่ราษฎรในหมู่บ้านและญาติพี่น้องทราบ ในกรณีที่ญาติพี่น้องของตนทำการบุกรุก เผ้วถาง เผาป่าเพื่อครอบครองและทำไร่หมุนเวียนในพื้นที่ที่รัฐกำหนดให้เป็นพื้นที่อุทยานแห่งชาติ และมีกฎหมายใช้บังคับในการบริหารจัดการ คุ้มครอง ดูแลรักษา ตลอดจนบทบัญญัติลงโทษสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายให้ได้รับโทษ ก็ต้องมีการตักเตือนห้ามปรามกัน การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่าไม่มีผู้ใดแจ้งว่าพื้นที่ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเผ้วถาง ครอบครอง ใช้ทำไร่หมุนเวียนนั้นไม่สามารถครอบครองเข้าอยู่อาศัยและใช้ประโยชน์ได้ โดยเป็นเรื่องผิดกฎหมายที่มีบทลงโทษ จึงไม่น่าจะเป็นไปได้และขัดแย้งกัน จากการปฏิบัติหน้าที่ของ นายชัยวัฒน์ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๕๑ ได้ทำการสำรวจพื้นที่ที่รับผิดชอบในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน โดยใช้เฮลิคอปเตอร์ พบพื้นที่ในเขตอุทยานดังกล่าวถูกบุกรุก เผ้วถาง เผาป่าจำนวนหลายจุด หลายแปลง กระจายอยู่

/บริเวณด้าน...

บริเวณด้านทิศเหนือของอุทยานแห่งชาติ ใกล้กับแนวชายแดนประเทศสหภาพเมียนมาร์ หลังจากนั้นจึงกลับมาประชุมและสอบถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้กรณีประชาชนที่บ้านโป่งลึกหรือหมู่บ้านบางกลอย ซึ่งประชากรทั้งสองหมู่บ้านได้อพยพออกจากป่าใกล้กับแนวชายแดนตามโครงการดูแลป่าละอูบนและเขาพะเนินทุ่งตามแนวพระราชดำริ โดยจัดสรรที่ดินทำกินและที่อยู่อาศัย ซึ่งมีประชากรเข้าร่วมโครงการจำนวนมาก ส่วนผู้ที่ไม่เข้าร่วมโครงการจะให้อพยพออกจากพื้นที่ด้วยเหตุผลเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อให้คงความอุดมสมบูรณ์ มีบางส่วนแจ้งความประสงค์เดินทางไปอยู่กับญาติในพื้นที่เขตอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ส่วนที่เหลือแจ้งความประสงค์ขอเดินทางไปหาญาติที่เมืองมะริด ประเทศสหภาพเมียนมาร์ และนายกระทง จีบง (สกุลเดิม) ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ บ้านบางกลอย และนายลอย จีบง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒ บ้านโป่งลึก ยืนยันว่าไม่มีลูกบ้านคนใดย้อนกลับไปบุกรุกแผ้วถางเผาป่าที่จุดดังกล่าว เมื่อได้รับการยืนยันข้อมูลจากผู้นำชุมชนแล้ว คณะเจ้าหน้าที่จึงวางแผนขยายผลการป้องกันและปราบปราม โดยครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ จะเป็นการลาดตระเวนเพื่อเข้าไปพิสูจน์ทราบในพื้นที่ หากพบผู้กระทำความผิดให้ทำการเจรจาแจ้งเหตุให้ทราบถึงเหตุผลที่ไม่อาจกระทำได้และผู้ฝ่าฝืนมีความผิดตามกฎหมาย โดยให้เจ้าหน้าที่ที่เป็นคนไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงที่มีภูมิลำเนาอยู่ในบ้านบางกลอย และบ้านโป่งลึก และผู้นำชุมชนทั้งสองหมู่บ้านร่วมเดินทางและให้ทำหน้าที่เจรจา ซึ่งผู้กระทำความผิดต่างรับทราบเหตุผล และขอเวลาในการเก็บทรัพย์สิน หากพ้นกำหนดเวลาแล้วยังพบการกระทำผิด เจ้าหน้าที่จะดำเนินการตามกฎหมาย จนกระทั่งในการปฏิบัติตามแผนครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๕ และครั้งที่ ๖ ได้ตรวจพบเพียงพักบางจุดที่ไม่มีผู้อยู่อาศัยและไม่พบร่องรอยการหุงหาอาหารบนเพิงพักเป็นเวลานาน หลังคาถูกลมพัดหลุดเป็นช่องโหว่ไม่สามารถพักอาศัยได้ บางจุดพบการบุกรุกแผ้วถางเผาป่า และพบผู้กระทำความผิดวิ่งหลบหนีการจับกุมหนีเข้าป่า บางคนถูกจับได้มีญาติมารับไปอยู่บ้านบางกลอย ผลการปฏิบัติการครั้งนี้ตรวจพบอาวุธปืนยาวชนิดประดิษฐ์เองจำนวน ๘ กระบอก พร้อมดินดำและลูกตะกั่วสำหรับใช้บรรจุเพื่อการยิงจำนวนมาก พบพืชยาเสพติด (กัญชา) ปลูกกระจายทั่วไปแปลงที่ดินที่ถูกบุกรุกพบซากสัตว์ป่าที่ถูกล่าจำนวนหนึ่ง และพบต้นไม้ใหญ่อายุมากกว่าร้อยปีถูกตัดโค่นและเผากระจายทั่วไปแปลงที่ถูกบุกรุก ซึ่งเป็นลักษณะที่มีการเปิดป่าใหม่ ในเพิงพักพบธนบัตรสกุลเงินต่างประเทศและเอกสารการบันทึกที่เป็นภาษาอื่นที่ไม่ใช่ภาษาไทย จากการสอบถาม

/ผู้นำชุมชน...

ผู้นำชุมชนทั้งสองหมู่บ้านยืนยันว่าไม่มีลูกบ้านของตนเองอยู่ในกลุ่มผู้ที่กระทำความผิดดังกล่าว

ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่าเป็นผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อวันที่ ๕ ถึงวันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และกล่าวหาว่าหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน และเจ้าหน้าที่ได้มายังบ้านผู้ฟ้องคดีทั้งหก มีคำสั่งโดยไม่เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกออกจากบ้านที่อยู่อาศัย สำหรับกรณีนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า การที่นายชัยวัฒน์ ลิ้มลิขิตอักษร มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่เดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์ ไปที่พิภักดแปลงบุกรุกแผ้วถางและเผาป่าของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เนื่องจากบุตรสาวของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ช่วยนำผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออกจากป่า แต่นายชัยวัฒน์ตอบปฏิเสธจนกระทั่งวันต่อมามีผู้นำชุมชนขอให้นายชัยวัฒน์ นำผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ ออกจากป่า เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตามองไม่เห็น ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ นายชัยวัฒน์ ได้ขอให้ผู้นำชุมชนเดินทางไปนำผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออกมาและมีกำลังเจ้าหน้าที่พร้อมกับเจ้าหน้าที่ที่ทำการสื่อสารภาษากะเหรี่ยงได้ และการนำตัวผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่อยู่ในสภาพ ตามองไม่เห็นลงจากเพิงพักจนถึงการประคองขึ้นเฮลิคอปเตอร์และลงจอดโดยปลอดภัยก็เป็น การดำเนินการโดยผู้นำชุมชน หาได้ทำการดึงหรือลากตัวผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ออกจากบ้านไปยัง เฮลิคอปเตอร์ตามที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กล่าวอ้างไม่ และนายชัยวัฒน์ไม่ได้ทำการเผาเพิงพักของ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าเจ้าหน้าที่มิได้บอกกล่าวหรือแจ้งล่วงหน้าให้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบล่วงหน้าว่าไม่สามารถอยู่อาศัยในพื้นที่ได้ หรือไม่สามารถเข้าทำ ประโยชน์ในที่ดินได้ นั้น นายชัยวัฒน์ได้มีการเดินทางเพื่อเจรจาก่อนล่วงหน้าพร้อมกับ ผู้นำชุมชนและจัดเตรียมเจ้าหน้าที่ที่มีความสามารถสื่อสารภาษากะเหรี่ยงได้ร่วมเดินทางไปด้วย โดยกำหนดแผนงานว่าในครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ เป็นการเข้าพื้นที่ด้วยการลาดตระเวน หากพบผู้กระทำความผิดให้ทำการเจรจาแจ้งเหตุผลให้ทราบถึงสิทธิในสถานที่ที่ได้ทำการบุกรุกแผ้วถาง เผาป่า และสร้างเพิงพักเพื่ออยู่อาศัย ซึ่งไม่อาจกระทำได้ ผู้ฝ่าฝืนมีความผิดตามกฎหมาย ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่เป็นความจริง เพราะเมื่อครั้งทำการสำรวจ ประชากรที่อยู่ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติจนถึงการดำเนินโครงการจัดสรรที่อยู่อาศัยที่ทำกินให้ แล้วอพยพราษฎรเข้าพื้นที่ที่จัดสรรให้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ปรากฏว่าบุตรสาวของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งความจำนงอยู่ในโครงการดังกล่าวด้วย ซึ่งครั้งแรกผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ร่วมอาศัยอยู่กับ บุตรสาวที่ได้สิทธิทราบจนถึงปัจจุบัน ต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และบุตรชายก็อยู่ในหมู่บ้านบางกลอย

/หมู่ที่ ๑...

หมู่ที่ ๑ และบ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จนกระทั่งมีการปฏิบัติการและสามารถจับกุมผู้กระทำผิดได้ในที่เกิดเหตุ เจ้าหน้าที่บันทึกส่งผู้กระทำผิดดำเนินคดีซึ่งทราบชื่อในการบันทึกชื่อว่า นายหน่อแอะ มีมิ และในเฟิงพักที่เจ้าหน้าที่ควบคุมนายหน่อแอะ มีชายชราและวัยรุ่นเพศชายร่วมอยู่ด้วย สำหรับวัยรุ่นเพศชายเมื่อพบเจ้าหน้าที่ได้วิ่งหลบหนีเข้าป่า คงเหลือแต่ชายชราอยู่ที่เฟิงพัก และเจ้าหน้าที่ได้ทราบว่า เป็นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อบุตรสาวได้ร้องขอกับผู้นำชุมชนให้ความช่วยเหลือจากหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นำบุตรชายเดินทางย้อนกลับไปบุกรุกแผ้วถางเผาป่าในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ซึ่งใกล้กับแนวชายแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหภาพเมียนมาร์ เป็นเหตุให้นายชัยวัฒน์เข้าใจว่ามีทักษะที่เชี่ยวชาญในการใช้อาวุธ และการประดิษฐ์อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อล่าสัตว์ป่า หาของป่า โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ถ่ายทอดทักษะนี้มายังลูกหลาน

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ไม่ได้มีการบอกกล่าวหรือแจ้งล่วงหน้าให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบว่าไม่สามารถอาศัยอยู่ในพื้นที่นี้ได้ หรือไม่สามารถเข้าทำประโยชน์ในที่ดินนี้ได้ นั้น ไม่เป็นความจริง เนื่องจากนายชัยวัฒน์ได้เคยเจรจาแจ้งสิทธิของทางราชการในพื้นที่ที่เป็นอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบแล้ว เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เป็นบุคคลที่แจ้งชื่อเพื่อเข้าร่วมโครงการทรัพยากรที่ดินและป่าไม้ กิจกรรมจัดการชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน หรือเป็นกิจกรรมภายใต้โครงการดูแลป่าละอูบนและเขาพะเนินทุ่ง ตามแนวพระราชดำริและดำเนินการต่อเนื่องตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับการจัดสรรแปลงที่ดินบริเวณบ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ ตามหมายเลขแปลงที่ดินที่ ๙๔ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงทราบที่อยู่แล้วว่าบริเวณใดบ้างที่ตนไม่สามารถทำการบุกรุกแผ้วถาง เผาป่า เพื่อปลูกพืชสร้างเฟิงพัก ซึ่งมีบทบัญญัติต่อผู้ฝ่าฝืนที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด และได้กำหนดบทลงโทษไว้ตั้งแต่ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เข้าร่วมโครงการแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีบ้านพักอาศัยอยู่ เลขที่ ๘๘ หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี แล้ว แต่เพราะเหตุใดผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จึงต้องไปอาศัยอยู่บ้านญาติ ทั้งที่บ้านของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ อยู่ในหมู่บ้านเดียวกันกับบ้านญาติ เสมือนว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีเจตนาที่จะทำการบุกรุกแผ้วถาง เผาป่า เพื่อปลูกพืชและสร้างเฟิงพัก

/กรณีที่...

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อ้างว่า ได้ลงมาที่บ้านบางกลอยล่างและทราบจากญาติว่าจะมีเจ้าหน้าที่ขึ้นไปเผาทำลายบ้านบริเวณห้วยเต่าดำ ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อาศัยอยู่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จึงเดินทางกลับขึ้นไป ปรากฏว่าบ้านและทรัพย์สินถูกเผาโดยเจ้าหน้าที่มิได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ทราบมาก่อนว่าไม่สามารถอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวได้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอปฏิเสธว่า การดำเนินการเพื่อขอตรวจสอบพื้นที่ที่นายชัยวัฒน์รับผิดชอบ หาได้กระทำให้ทรัพย์สินของผู้ใดเสื่อมค่าหรือเสียหาย โดยเฉพาะพื้นที่ปฏิบัติการและการดำเนินการของนายชัยวัฒน์ ได้ดำเนินการตามหน้าที่ที่มีกฎหมายให้อำนาจไว้ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานทั้งหมด หาได้ดำเนินการนอกเหนืออำนาจหน้าที่ในพื้นที่ของเอกชน ซึ่งเป็นที่มาแห่งการกระทำละเมิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของนายชัยวัฒน์ แต่การรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างที่มีขึ้นเพื่อการใด ๆ และใช้ในการกระทำผิด เป็นเหตุให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ซึ่งเป็นสมบัติของชาติและประชาชนเกิดความเสียหายจนยากที่จะปรับปรุงให้มีสภาพดังเดิมได้ในระยะยาว

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ อ้างว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ไม่ได้บอกกล่าวหรือแจ้งล่วงหน้ามาก่อนให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ทราบว่าไม่สามารถอาศัยอยู่ในพื้นที่พิพาทได้หรือไม่สามารถเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทได้ นั้น ไม่เป็นความจริง เนื่องจากนายชัยวัฒน์ได้เคยเจรจาแจ้งสิทธิของทางราชการในพื้นที่ที่เป็นอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ทราบแล้ว เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เป็นบุคคลที่แจ้งชื่อเพื่อเข้าร่วมโครงการทรัพยากรที่ดินและป่าไม้ กิจกรรมจัดการชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน หรือเป็นกิจกรรมภายใต้โครงการดูแลป่าละอูบนและเขาพะเนินทุ่ง ตามแนวพระราชดำริ และดำเนินการต่อเนื่องตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ได้รับการจัดสรรแปลงที่ดินบริเวณบ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ ตามหมายเลขแปลงที่ดินที่ ๔๖ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จึงทราบที่อยู่แล้วว่า บริเวณที่ทำการบุกรุก ผั่วถางเผาป่า เป็นความผิด และมีการกำหนดบทลงโทษไว้ ตั้งแต่ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เข้าร่วมโครงการแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ อาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียงอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี แต่เพราะเหตุใดผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จึงต้องไปอาศัยอยู่บ้านญาติทั้งที่บ้านของผู้ฟ้องคดีที่ ๔ อยู่ใกล้เคียงกับบ้านญาติไม่เกิน ๑ กิโลเมตร เสมือนว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๔ มีเจตนาที่จะทำการบุกรุก ผั่วถางเผาป่า เพื่อปลูกพืชและสร้างเพิงพัก

/กรณีที่...

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ อ้างว่า การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ไม่ได้บอกกล่าวหรือแจ้งล่วงหน้ามาก่อนให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ทราบว่าไม่สามารถอาศัยอยู่ในพื้นที่พิพาทได้หรือไม่สามารถเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทได้ นั้น ไม่เป็นความจริง เนื่องจากนายชัยวัฒน์ได้เคยเจรจาแจ้งสิทธิของทางราชการในพื้นที่ที่เป็นอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ทราบแล้ว เพราะผู้ฟ้องคดีที่ ๕ เป็นบุคคลที่แจ้งชื่อเพื่อเข้าร่วมโครงการทรัพยากรที่ดินและป่าไม้ กิจกรรมจัดการชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน หรือเป็นกิจกรรมภายใต้โครงการดูแลป่าละอุนและเขาพะเนินทุ่ง ตามแนวพระราชดำริและดำเนินการต่อเนื่องตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับความจัดสรรแปลงที่ดินบริเวณบ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ ตามหมายเลขแปลงที่ดินที่ ๑๘ ฉะนั้นผู้ฟ้องคดีที่ ๕ จึงทราบที่อยู่แล้วว่า บริเวณใดบ้างที่ตนไม่สามารถทำการบุกกรุก เผ้วถาง เผาป่าเพื่อปลูกพืช และสร้างเพิงพัก ตั้งแต่ที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ เข้าร่วมโครงการแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ มีบ้านพักอาศัยอยู่เลขที่ ๘๘ หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี แต่ได้บุกกรุก เผ้วถาง เผาป่า เพื่อปลูกพืชและสร้างเพิงพักในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ซึ่งมีกฎหมายบัญญัติไว้จึงเป็นความผิด

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ อ้างว่า เจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จำนวนกว่า ๑๐ คน ได้เข้ามาที่บ้านของตนเพื่อขออนอนพักค้างคืนและได้เผาทำลายบ้านและทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีที่ ๖ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอปฏิเสธว่า การดำเนินการเพื่อตรวจสอบพื้นที่ที่นายชัยวัฒน์รับผิดชอบมิได้กระทำให้ทรัพย์สินผู้ใดเสื่อมค่าหรือเสียหายแต่อย่างใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ปฏิบัติการที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ กล่าวอ้าง มีการบุกกรุก เผ้วถาง เผาป่าเพื่อปลูกพืชและสร้างเพิงพักในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน การดำเนินการของเจ้าหน้าที่เป็นไปเพื่อดูแลปกป้องรักษาพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เมื่อนายชัยวัฒน์ได้รับคำสั่งให้ทำหน้าที่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๑ เป็นต้นมา ซึ่งครอบคลุมการจัดการอุทยานแห่งชาติด้านต่าง ๆ นายชัยวัฒน์ได้ดำเนินการลาดตระเวนเพื่อทราบพื้นที่อุทยานแห่งชาติตามแนวใกล้เคียงกับเขตชายแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหภาพเมียนมาร์ โดยเพิ่มความถี่ในการลาดตระเวนทั้งการเดินเท้าและเฮลิคอปเตอร์ลาดตระเวนพบการลักลอบค้าสัตว์ป่า โดยการล่าช้างเพื่อพรากลูกช้างออกจากโขลงซึ่งจำเลยคดียิงช้างป่าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานถูกศาลจังหวัดเพชรบุรีพิพากษาจำคุก

/๑๑ ปี...

๑๑ ปี แต่ให้การรับสารภาพ คงเหลือโทษจำคุก ๕ ปี ๖ เดือน โดยส่วนใหญ่ผู้กระทำ
ความผิดเป็นคนไทยเชื้อสายกะเหรี่ยง

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่า เป็นผู้ครอบครองที่ดินมาก่อนประมวลกฎหมายที่ดิน
ใช้บังคับ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอปฏิเสธว่า ตามคำฟ้องที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างคำพิพากษา
ศาลฎีกาที่ ๓๐๔๗/๒๕๔๐ ว่าผู้ฟ้องคดีทั้งหกได้ครอบครองต่อเนื่องมาก่อนประกาศเป็น
อุทยานแห่งชาติเป็นการครอบครองโดยชอบ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า คำพิพากษาศาลฎีกา
ดังกล่าวมิได้มีเนื้อหาเป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้าง เนื่องจากที่ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า
โจทก์มีสิทธิในที่ดินที่ครอบครองก่อนประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ เพราะที่ดินอยู่นอก
แนวเขตอุทยานแห่งชาติ ซึ่งแตกต่างจากข้อเท็จจริงที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้าง ดังนั้น
การครอบครองที่ดินพิพาทของผู้ฟ้องคดีทั้งหกจึงไม่ใช่การครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย
แม้ว่าจะครอบครองมานานเท่าใดก็ตาม พื้นที่ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกครอบครอง เป็นพื้นที่ที่รัฐ
กำหนดเป็นป่าอนุรักษ์ในรูปแบบอุทยานแห่งชาติ การดำเนินการในพื้นที่ถูกบุกรุกที่มีสภาพ
ภูมิประเทศที่เป็นป่าธรรมชาติ ที่ติดต่อกับชายแดนประเทศสหภาพเมียนมาร์ ซึ่งไม่มี
เส้นทางเดินเข้า - ออก ห่างไกลจากสิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภค ฉะนั้น
ในการสืบสวนสอบสวนนำตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษจึงมีข้อจำกัดทางด้านกายภาพของพื้นที่
และการสื่อสาร และไม่สามารถสื่อสารภาษาไทยให้เข้าใจกันได้ จึงต้องอาศัยผู้นำชุมชน
ที่สามารถพูดภาษากะเหรี่ยงได้ จากการตรวจค้นแฟ้มพักต่าง ๆ เจ้าหน้าที่ตรวจพบบันทึก
ที่เป็นภาษาต่างประเทศ อวูฐปืนจำนวนมาก ธนบัตรสกุลเงินต่างประเทศ อุปกรณ์ที่
ประดิษฐ์เองเพื่อล่าสัตว์ พืชเสพติด (กัญชา) และซากสัตว์ป่าชนิดต่าง ๆ ซึ่งนายชัยวัฒน์
ได้มีคำสั่งให้รถอนทำลายแฟ้มพักจริง แต่เป็นแฟ้มพักที่นายชัยวัฒน์ได้เจรจากับผู้บุกรุก
ให้ทราบเงื่อนไขของกฎหมาย การเก็บเกี่ยวผลผลิต การอพยพออกจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติ
เท่านั้น อีกทั้งการรื้อถอนแฟ้มพักลงมาแล้วอุปกรณ์ดังกล่าวส่วนใหญ่ไม่สามารถนำกลับมาใช้ได้
การเผาทำลายจึงเป็นการกระทำตามควรแก่กรณีแล้ว จึงไม่ใช่เป็นการกระทำละเมิดต่อ
ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ซึ่งยึดถือครอบครองกันสร้างสิ่งปลูกสร้างให้ผิดไปจากสภาพเดิมของอุทยาน
แห่งชาติ อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๔ สำหรับมูลค่าความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้างมา เป็นการกล่าวอ้างลอยๆ
ไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุน มีเพียงภาพถ่ายเศษถ้วย ชาม เล็กน้อย ไม่มีภาพถ่ายบริเวณ
ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้างว่าเป็นที่อยู่อาศัย ฉางข้าวที่ถูกเผา และจากภาพถ่ายจะเห็นได้ว่า

/สภาพแฟ้มพัก...

สภาพเพิงพักไม่น่าที่จะใช้เป็นที่อยู่อาศัยอย่างถาวรของผู้ฟ้องคดีทั้งหกได้ การกระทำของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติจึงเป็นการกระทำตามสมควรแก่กรณีแล้ว ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า หากปล่อยให้เนินเข้าไปจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงและกระทบต่อประโยชน์สาธารณะ เพราะการบุกรุกอุทยานแห่งชาติเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน และก่อนดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างนายชัยวัฒน์ได้เดินทางเข้าไปในพื้นที่ชี้แจงให้ผู้ที่บุกรุกอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่กระเจาน รวมทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งหก ทราบข้อเท็จจริงว่าเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ จำเป็นต้องออกจากพื้นที่อุทยานแห่งชาติ โดยมีผู้นำชุมชนร่วมชี้แจงให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ได้รับทราบแล้ว

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่า การกระทำทางปกครองของนายชัยวัฒน์ ขัดต่อหลักความได้สัดส่วน และไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ ทั้งยังขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น และเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า ที่พักดังกล่าวเป็นเพิงพักมุงหลังคาด้วยใบตะคร้อ เสาเพิงพักเป็นไม้ไผ่ และจุดเกิดเหตุอยู่ห่างไกลจากอุทยานแห่งชาติแก่กระเจาน การเดินทางเข้าไปจุดเกิดเหตุต้องใช้วิธีเดินเท้า โดยใช้ระยะเวลาประมาณ ๓ - ๔ วัน การที่จะให้เจ้าหน้าที่ขนย้ายอุปกรณ์ที่ก่อสร้างเพิงพักที่รื้อถอนออกมาแล้วไม่สามารถนำไปใช้การต่อได้ จึงเป็นการกระทำที่ไม่คุ้มค่า ดังนั้น การเผาทำลายจึงเป็นการกระทำที่พอสมควรแก่กรณีแล้ว จึงไม่เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก และทางราชการได้อพยพผู้บุกรุกอุทยานแห่งชาติแก่กระเจาน ออกจากพื้นที่ โดยได้จัดสรรที่ดินทำกินให้แล้ว เมื่อพื้นที่ที่พิพาทได้ประกาศเป็นอุทยานแห่งชาติ การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวจึงต้องอยู่ภายใต้บังคับพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และมีได้เป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น นอกจากนี้ พื้นที่พิพาทอยู่ใจกลางอุทยานแห่งชาติแก่กระเจาน ผู้ฟ้องคดีทั้งหกได้ทำการเกษตรโดยการทำไร่หมุนเวียน ต้องตัดฟันต้นไม้เปิดหน้าดินส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หากให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกระทำได้

/ก็จะเป็นเหตุ...

ก็จะเป็นเหตุให้บุคคลอื่นอ้างเข้าไปกระทำการในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานได้เช่นกัน ทำให้ความอุดมสมบูรณ์ของอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานลดลง ดังนั้น การกระทำของเจ้าหน้าที่จึงมิได้เป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีทั้งหกคัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งบ้านเรือนและทำกินอยู่ในป่าแก่งกระจาน ที่บริเวณต้นแม่น้ำเพชรบุรี ใกล้กับลำห้วยบายีปู - บายีโปง ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ตั้งบ้านเรือนและทำกินอยู่ในป่าแก่งกระจาน ที่บริเวณต้นแม่น้ำเพชรบุรี ใกล้กับลำห้วยที่ไผ่ปี - ห้วยน้องเมีย - กระกลอง ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ตั้งบ้านเรือนและทำกินอยู่ในป่าแก่งกระจาน ที่บริเวณต้นแม่น้ำเพชรบุรี ใกล้กับลำห้วยเต่าดำ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ตั้งบ้านเรือนและทำกินอยู่ในป่าแก่งกระจาน ที่บริเวณต้นแม่น้ำเพชรบุรี ใกล้กับลำห้วยสะโคละเลาะ - ห้วยหอย และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ตั้งบ้านเรือนและทำกินอยู่ในป่าแก่งกระจาน ที่บริเวณต้นแม่น้ำเพชรบุรี ใกล้กับลำห้วยกำแม่ - ห้วยงาแยก ผู้ฟ้องคดีทั้งหกและชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงดั้งเดิม บ้านบางกลอยบน มีชาติพันธุ์เป็นกะเหรี่ยงดั้งเดิม ดินแดนดิน มีสิทธิชุมชนในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชุมชน และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษา และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้ง ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน ตามมาตรา ๖๖ และมาตรา ๖๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหกดำเนินวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมด้วยการสร้างบ้านเรือนหลังคามุงด้วยวัสดุ ธรรมชาติที่หาได้ในท้องถิ่น เช่น ไม้ไผ่และเปลือกไม้ เสาบ้านและฝาบ้านทำจากไม้ไผ่ หมูบ้านอยู่ในป่าลึก ตามภาพถ่ายจากรายงานสรุปผลการปฏิบัติการยุทธการตะนาวศรี โครงการขยายผลการอพยพ ผลักดัน จับกุมชนกลุ่มน้อยที่บุกรุกพื้นที่อุทยานแห่งชาติ แก่งกระจานตามแนวชายแดนไทย - พม่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน โดยหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและเจ้าหน้าที่จากหน่วยราชการอื่นที่เกี่ยวข้อง ได้นำกำลังปฏิบัติการอพยพชาวไทยเชื้อสายกะเหรี่ยง โดยมีชาวบ้านจำนวนหนึ่งไม่ทราบ และไม่สมัครใจลงมาทำกิน แต่มีบางส่วนลงมาอยู่ที่บ้านบางกลอย หมู่ที่ ๓ และบ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี โดยเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติ สัญญาว่าจะทำการจัดเตรียมที่ดินทำกินและที่ดินสำหรับการอยู่อาศัยที่บ้านโป่งลึก - บ้านบางกลอยล่าง ให้กับชาวกะเหรี่ยงที่ถูกผลักดัน โดยจะจัดสรรให้ครอบครัวละ ๗ ไร่

/แต่ปรากฏว่า...

แต่ปรากฏว่าทางราชการกลับมิได้จัดที่ดินทำกินและที่ดินเพื่อการอยู่อาศัยให้แก่ชาวกะเหรี่ยงเหล่านี้จนครบทุกครอบครัว ทำให้การดำรงชีวิตแบบวิถีชนเผ่าของครอบครัวชาวกะเหรี่ยงที่มีได้มีที่ดินทำกินเป็นไปอย่างยากลำบาก ต่อมา ชาวกะเหรี่ยงผู้ที่ไม่มียี่สิบที่ดินทำกินเหล่านี้จึงได้เดินทางพาครอบครัวกลับขึ้นไปอยู่ที่บ้านบางกลอยบนและบ้านใจแผ่นดิน - พुरะก้าอีกครั้ง

ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเห็นว่า การดำเนินการของนายชัยวัฒน์ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานดังกล่าว ไม่ได้มีการบอกกล่าวหรือแจ้งล่วงหน้าให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกทราบว่าไม่สามารถอยู่อาศัยในพื้นที่พิพาทได้ หรือไม่สามารถเข้าทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทได้อันเป็นการออกคำสั่งโดยไม่เป็นไปตามหลักการรับฟังคู่กรณีตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และการที่นายชัยวัฒน์สามารถเลือกใช้วิธีการที่มีความรุนแรงน้อยที่สุดจัดการกับปัญหาพื้นที่อุทยานแห่งชาติทับซ้อนกับที่ดินทำกินของผู้ฟ้องคดีทั้งหกและชาวกะเหรี่ยงได้แต่กลับไม่ได้ดำเนินการ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ และการที่นายชัยวัฒน์ยึดถือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อันมีลักษณะเป็นการกีดกันไม่ให้บุคคลกลุ่มที่เรียกว่าชนกลุ่มน้อยไม่สามารถเข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานที่มนุษย์ทุกคนพึงมีพึงได้ โดยปฏิบัติการเข้าเผาทำลายและยึดทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหก ถือเป็นกรกระทำทางปกครองที่ละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น และเป็นการละเมิดกฎหมายระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี โดยเฉพาะจากการที่ประเทศไทยได้เข้าร่วมโครงการเป็นภาคยานุวัติตามอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (CERD) แห่งสหประชาชาติ เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ และมีผลใช้บังคับกับประเทศไทยตั้งแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ โดยอนุสัญญาเน้นที่จะจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติซึ่งหมายถึง การจำแนก การกีดกัน ปิดกั้น การเครพสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคล ในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และในด้านอื่นๆ ของการดำรงชีวิตในสังคม รวมทั้งการระงับ หรือกีดกัน ปิดกั้น การใช้สิทธิเหล่านั้นอย่างเสมอภาคของบุคคล ดังนั้น การดำเนินการของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกได้รับความเดือดร้อนเสียหาย และเป็นกรกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การเพิ่มเติมว่า หลักฐานที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ นำมาประกอบในคำฟ้องมีความขัดแย้งของหลักฐานกับสถานที่ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นที่อยู่อาศัย เพื่อประกอบการยื่นขอมีบัตรประจำตัวประชาชน ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้แสดงตนว่าเป็นผู้มีสัญชาติไทยตามกฎหมาย การแจ้งเกี่ยวกับสถานที่ที่ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัยจริงไม่สอดคล้องกับสถานที่ตามที่ปรากฏในเอกสารบัตรประจำตัวประชาชนที่ทางราชการออกให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวแจ้งยืนยันข้อมูลให้แก่เจ้าหน้าที่ในระหว่างขั้นตอนการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนมีเจตนาเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งบัตรประจำตัวประชาชนเป็นเอกสารที่ใช้ในการแสดงให้ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและเป็นที่ยืนยันสถานะบุคคลได้ว่าเป็นผู้มีสัญชาติไทย ซึ่งวิธีการตั้งแต่การให้ข้อมูล การตั้งบ้านเรือนของผู้ขอมีบัตรก็ไม่ใช่ไปตามหลักการและวิธีการที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองทราบดีว่าวิถีชีวิตของชาวกะเหรี่ยงมีอาชีพทำการเกษตร ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ ไร่เพื่อบริโภคในครัวเรือนและผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้มีความรังเกียจหรือต้องการกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีทั้งหก หากแต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ เมื่อพบการกระทำความผิด ทำให้พื้นที่ป่าธรรมชาติดั้งเดิมของอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ถูกลักลอบบุกรุก เผ้วถาง และเผาป่า เพื่อทำการเพาะปลูก สร้างเพิงพัก บน หรือใกล้ๆ เพิงพักบางหลังพบว่ามีซากสัตว์ป่าสงวนและสัตว์ป่าคุ้มครองรวมอยู่ด้วย พื้นที่บางแปลงที่ถูกบุกรุกพบพืชเสพติด (กัญชา) ปลูกปะปนกับข้าวไร่ รวมทั้งบนเพิงพักบางหลังพบอาวุธปืนที่ประดิษฐ์เองไม่อาจมีไว้ในครอบครองได้ ที่ผ่านมาผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการด้านต่างๆ เพื่อให้ชาวกะเหรี่ยงสามารถดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขภายใต้โครงการดูแลป่าละอูบน - เขาพะเนินทุ่งตามแนวพระราชดำริ เพื่อรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้อุดมสมบูรณ์สอดคล้องตามมติคณะรัฐมนตรี เรื่อง การแก้ไขปัญหาดินในพื้นป่าไม้ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๑ โดยได้รับการจัดสรรแปลงที่ดินเพื่อเป็นที่ทำกินและอยู่อาศัยบริเวณสองฝั่งแม่น้ำเพชรบุรีตอนต้นแม่น้ำในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ปัจจุบันมีสถานะเป็นหมู่บ้านสองแห่ง คือ หมู่ที่ ๑ บ้านบางกลอย และหมู่ที่ ๒ บ้านโป่งลึก ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่เคยมีความคิดแบ่งแยกเรื่องชาติพันธุ์ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้างแต่อย่างใด นอกจากนี้ ปฏิบัติการทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในการดำเนินการครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๕ และครั้งที่ ๖ เป็นไปตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔

/เพราะหากปล่อย...

เพราะหากปล่อยให้ล่าช้าออกไปจะเกิดความเสียหายต่อประโยชน์สาธารณะโดยไม่อาจแก้ไขได้ อีกทั้งการใช้อำนาจของผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้กระทำไปโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพ สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในเวลานั้นแล้ว ดังนั้น การกระทำของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และมีได้เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหกแต่อย่างใด

ศาลดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเกี่ยวกับสถานะ ความเป็นอยู่ สภาพที่พักอาศัย การประกอบอาชีพของผู้ฟ้องคดีทั้งหก และให้ชี้แจงแสดงพยานหลักฐานเกี่ยวกับค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเรียกร้อง โดยการนัดไต่สวนผู้ฟ้องคดีทั้งหกผ่านล่าม โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และพยานประกอบด้วย นายกระทง โชควิบูลย์ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และนายลอย จิบบัง ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี แต่เมื่อถึงกำหนดนัดไต่สวนในวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ไม่มาศาลและมีได้แจ้งเหตุผลที่ไม่อาจมาศาลตามกำหนดนัดแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้ถ้อยคำ่าว่า ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๙๘ หมู่ที่ ๑ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี เดิมผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านบางกลอยบน โดยอาศัยอยู่มาประมาณ ๓๐ ปีเศษ ประกอบอาชีพปลูกข้าวและพืชผักสวนครัว ได้ข้าวปีละ ๖๐ - ๗๐ กระสอบป๋วย ซึ่งปลูกไว้สำหรับเป็นอาหาร โดยที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ทราบว่าอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ประกอบอาชีพใด ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ มีได้รับการจัดสรรที่ดิน มีเพียงเฉพาะสถานที่อยู่อาศัยที่ที่ดินที่เป็นที่พักอาศัยเป็นที่ดินของบุตรสาว คือ นางบุรณี สุภางค์กุล ซึ่งที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทำกินอยู่ก่อนลงมาอยู่บ้านบางกลอยมีเนื้อที่ประมาณ ๙ - ๑๐ ไร่ มีความกว้าง ๑๐ ศอก ยาว ๑๗ ศอก มียุงข้าวขนาดกว้างยาวด้านละ ๔ ศอก ไม่มีสิ่งปลูกสร้างอื่น บริเวณที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ อาศัยอยู่มีบ้านเพียงหลังเดียว ตอนอาศัยอยู่บ้านบางกลอยบนผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้อาศัยอยู่กับบุตรชาย คือ นายหน่อสะ มีมิ และนายหน่อแอะ มีมิ และอาศัยอยู่ร่วมกันกับบุตรสะใภ้และหลานรวม ๑๓ คน ต่อมา เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ใหญ่บ้านเป็นผู้พาผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ลงมา โดยเฮลิคอปเตอร์ ก่อนที่จะพาลงมาไม่มีการไปพบหรือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบก่อน หลังจากที่ขึ้นเฮลิคอปเตอร์แล้วได้ยินเสียงไฟเผาไม้ไผ่

/ซึ่งผู้ฟ้องคดี...

ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เข้าใจว่าบ้านถูกเผาแล้ว ต่อมา บุตรของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นไปดูบ้านดังกล่าว ถูกไฟเผาแล้ว ก่อนที่จะออกจากบ้านผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เก็บสิ่งของออกมาด้วยความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับปรากฏตามภาพถ่ายเอกสารท้ายฟ้องที่เสนอต่อศาลแล้ว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ให้ถ้อยคำวา ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๘๘ หมู่ที่ ๒ ตำบล ห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เกิดและอาศัยอยู่ที่ บ้านบางกลอยบน ซึ่งเป็นบ้านของบิดามารดา และลงมาอาศัยอยู่บ้านปัจจุบันเมื่อประมาณ ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ สาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ลงมาเนื่องจากญาติพี่น้องได้ลงมาอาศัยอยู่ที่บ้านโป่งลึก ขณะอาศัยที่บ้านบางกลอยบนกับบิดามารดาผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ช่วยบิดามารดาหาเลี้ยงชีพ โดยประกอบอาชีพทำไร่ ทำนาได้ข้าวปีละ ๔๐ - ๕๐ ถุงป๋วย ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำงาน ในโรงงานสับประรด ไม่ทราบว่ามีชื่ออยู่ในโครงการที่ได้รับการจัดสรรที่ดินหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ มีบ้านอีกหลังอยู่ที่บ้านบางกลอยบน โดยขึ้นไปปลูกบ้านเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๑ เพื่อทำไร่พืชผักสวนครัว กับภรรยาและบุตร ๒ คน บ้านที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ปลูกสร้างอยู่ บริเวณสะโคละเสาะ (ห้วยหอย) ปลูกเมื่อประมาณต้นปีและถูกเผาเมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๔ มีเนื้อที่กว้างยาวด้านละ ๓ เมตร ประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ กลับขึ้นไป ที่บ้านบางกลอยบนเพื่อจะนำข้าวที่เก็บไว้ในยุ้งและพริกลงมารับประทานข้างล่างประมาณ ๒ - ๓ วัน ปรากฏว่าเมื่อขึ้นไปพบว่าบ้านถูกเผาแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทราบจากผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และที่ ๕ ว่าบ้านถูกเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้เผาโดยไม่ปรากฏว่าเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้ามาแจ้งเตือนแต่อย่างใด บริเวณที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ทำไร่มิมีต้นไม้ใหญ่ มีแต่ไม้เนื้อนุ่ม และไม่มีการปลูกกัญชา ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จะขึ้นไปที่บ้านบางกลอยบนไปทำพืชไร่ เดือนละ ๒ - ๓ ครั้ง และพักอาศัยอยู่ประมาณ ๑ เดือน

ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ให้ถ้อยคำวา ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๘๘ หมู่ที่ ๑ ตำบล ห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี เดิมผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อาศัยอยู่บ้านบางกลอย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ อาศัยอยู่ได้ประมาณ ๒ ปี ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีที่ดินทำกินเนื่องจาก ทางราชการมิได้จัดสรรให้ โดยช่วงที่อยู่บ้านบางกลอยผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ประกอบอาชีพรับจ้าง หลังจากนั้นประมาณ ๒ ปี ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้กลับไปอยู่บริเวณห้วยเต่าดำเพื่อทำไร่และ ปลูกพืชผักสวนครัว โดยข้าวที่ได้สามารถขายได้ประมาณ ๑ ปี และมียุ้งข้าว ขนาดกว้างยาวด้านละ ๔ ศอก บ้านที่อยู่อาศัยกว้าง ๑๐ ศอก ยาว ๒๑ ศอก เดิมก่อนที่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จะลงมาอยู่ที่บ้านบางกลอย ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ อยู่ที่บริเวณชายแดนไทย - พม่า

/ซึ่งเรียกว่า...

ซึ่งเรียกว่าใจแผ่นดิน เหตุที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ย้ายลงมาอยู่บ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ เนื่องจากทหารให้ลงมาโดยเฮลิคอปเตอร์ซึ่งขณะนั้นมีบ้านอยู่ ๕ หลัง และมีผู้อยู่อาศัย ๕ คน ขณะอาศัยอยู่บริเวณห้วยเต่าดำ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เคยพบกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และไม่ทราบว่าบริเวณที่อยู่เป็นอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ก่อนเกิดเหตุเฮลิคอปเตอร์ของเจ้าหน้าที่บินสังเกตการณ์อยู่ ๓ วัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จึงกลับขึ้นไปที่บ้านห้วยเต่าดำและพบว่าบ้านของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ รวมทั้งบ้านของบุตรสาวถูกเผาหมดแล้ว ระยะทางระหว่างบ้านบางกลอยกับบ้านห้วยเต่าดำใช้เวลาเดินทางประมาณ ๑ วัน ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะพาผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ลงมา มิได้มีการไปพบหรือแจ้งเตือนแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ให้ถ้อยคำว่า ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๑๑๑ หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ อาศัยอยู่ที่บ้านบางกลอยบน ปลูกข้าว ปลูกพริกและพืชผักต่างๆ รวมทั้งปลูกบ้านเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวด้านละ ๘ คอก มียุงข้าวกว้างยาวประมาณ ๔ คอก ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ อาศัยอยู่ที่บ้านบางกลอยบนไม่เคยพบเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ไม่ทราบว่าบ้านถูกเผาเมื่อใดเพราะขณะเกิดเหตุผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ลงมาที่บ้านโป่งลึกเพื่อหาซื้อของ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ เห็นเฮลิคอปเตอร์บินขึ้นไปปฏิบัติการ หลังจากนั้น ๑ วัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ขึ้นไปดูบ้านปรากฏว่าบ้านถูกไฟไหม้แล้ว

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ให้ถ้อยคำว่า ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บ้านเลขที่ ๙๙ หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ในฐานะเจ้าบ้านโดยผู้ฟ้องคดีที่ ๕ มาอยู่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ยังคงกลับขึ้นไปอยู่อาศัยที่บ้านบางกลอยบน ซึ่งมีที่ดินทำกิน ๑ แปลง เนื้อที่ ๗ ไร่ ส่วนบ้านที่อาศัยอยู่ในปัจจุบันอยู่คนละที่กับที่ดินที่ได้รับการจัดสรรให้ สำหรับบ้านที่บางกลอยบน กว้าง ๘ คอก ยาว ๑๒ คอก และมียุงข้าวสูง ๒ คอก ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ทราบว่าเป็นพื้นที่อุทยานแห่งชาติ ทราบแต่เพียงว่าเป็นพื้นที่ป่าและไม่เคยพบกับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขณะบ้านถูกเผาผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ไปรักษาดวงตาที่โรงพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี

นายกระทง โชควิบูลย์ พยาน ให้ถ้อยคำว่า พยานเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ บ้านบางกลอย ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี มานาน ๑๑ ปีแล้ว และยังคงดำรงตำแหน่งมาจนถึงปัจจุบัน พยานรู้จักผู้ฟ้องคดีทั้งหก โดยทุกคนประกอบอาชีพทำไร่ข้าว และทราบเรื่องการถูกเผาบ้านของผู้ฟ้องคดีทั้งหก เนื่องจากผู้ฟ้องคดีทั้งหก

/ได้มาแล้ว...

ได้มาแล้วให้พยานฟัง ซึ่งในวันที่นำผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ลงมานั้น พยานไม่ได้เดินทางไปด้วย พยานได้มีการประชุมลูกบ้านทุกวันที่ ๗ ของเดือน และเคยแจ้งให้ลูกบ้านทราบว่าที่อยู่ของลูกบ้านอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ กลับขึ้นไปยังที่ทำกินโดยให้เหตุผลว่าเป็นที่อยู่ดั้งเดิมและบริเวณพื้นที่ด้านล่างไม่สามารถอยู่ได้ ปลูกข้าวไม่ได้ผลผลิตเพราะพื้นที่ข้างล่างเป็นดินทราย พื้นที่ด้านบนอุดมสมบูรณ์กว่า ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ขึ้นไปอยู่เป็นประจำและบางครั้งก็กลับลงมาข้างล่าง

นายลอย จีบ้ง พยาน ให้ถ้อยคำว่า พยานเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ดำรงตำแหน่งตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ถึงปัจจุบัน โดยเป็นผู้ใหญ่บ้านของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๔ ประกอบอาชีพทำไร่ ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๕ มีอายุมากทำไร่ไม่ไหว พยานทราบว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๔ ไม่ได้รับการจัดสรรที่ดินทำกิน ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ได้รับการจัดสรรที่ดินทำกินแต่พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นหินไม่สามารถปลูกข้าวได้ พยานไม่ทราบว่าลูกบ้านของตนกลับขึ้นไปทำไร่บนพื้นที่เดิม ในช่วงที่เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติการ และจุดไฟเผาสิ่งปลูกสร้าง พยานมิได้ไปด้วย พยานทำหน้าที่เป็นล่ามเพื่อไปพูดคุยกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้กลับลงมาด้านล่างซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ยินยอมลงมา โดยพยานเป็นผู้ประคองผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นำขึ้นเฮลิคอปเตอร์ลงมาพร้อมกัน หลังจากขึ้นเฮลิคอปเตอร์แล้ว ได้ยินเสียงคล้ายไฟเผาไม้ไผ่และมีควันไฟบริเวณดังกล่าว พยานเห็นเพียงบ้านและยุงฉางของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนของผู้ฟ้องคดีรายอื่นพยานไม่เห็น และพยานไม่ทราบว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นไปอยู่บนที่ดินพิพาทตั้งแต่เมื่อใด ซึ่งพยานได้มีการประชุมลูกบ้านทุกวันที่ ๘ ของเดือน และพยานได้แจ้งให้ลูกบ้านทราบว่าบริเวณที่อยู่นี้เป็นที่ของอุทยานแห่งชาติ

ผู้ฟ้องคดีทั้งหกยื่นคำชี้แจงตามคำสั่งศาล เกี่ยวกับรายละเอียดของค่าเสียหาย ดังนี้ ๑.๑ ค่าเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิ เสรีภาพของบุคคล ตามมาตรา ๓๓ และมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น คิดเป็นจำนวนเงินรายละเอียด ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๑.๒ ค่าเสียหายจากการที่บ้านและทรัพย์สินอื่นๆ ถูกเผาทำลาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งหกจะคิดคำนวณตามมูลค่าของทรัพย์สินที่ถูกเผาทำลายตามความเป็นจริง ๑.๓ ค่าขาดประโยชน์จากการสูญเสียโอกาสทำการเกษตรในที่ดินทำกิน รวมทั้งสิทธิในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ คิดเป็นจำนวนเงิน

/รายละเอียด ๑๒๐ บาท...

รายละเอียด ๑๒๐ บาทต่อวัน นับตั้งแต่วันท่าละเมิดจนถึงวันฟ้องคดีเป็นเงิน ๔๓,๖๘๐ บาท ๑.๔ ค่าสูญเสียอัตลักษณ์ชาติพันธุ์ และศักยภาพในการสืบทอดวัฒนธรรม คิดเป็นจำนวนเงินรายละเอียด ๑๐๐,๐๐๐ บาท ๑.๕ ค่าฟื้นฟูสภาพจิตใจ ที่บ้านและทรัพย์สินถูกเผาทำลาย และถูกผลักดันให้ต้องอพยพมาอยู่ที่บ้านโป่งลึก - บางกลอย คิดเป็นจำนวนเงินรายละเอียด ๑๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหกแต่ละคนจึงมีสิทธิได้รับค่าเสียหายเป็นจำนวนเงินตามคำขอท้ายฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำชี้แจงโต้แย้งคัดค้านคำชี้แจงเกี่ยวกับรายละเอียดของค่าเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกยื่นต่อศาล

ผู้ฟ้องคดีทั้งหกยื่นคำแถลงขอส่งสำเนารายงานผลการตรวจสอบที่ ๓๑๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๗ ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ กรณีมีมติแจ้งรายงานผลการตรวจสอบและมาตรการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน กรณีเรื่องนี้ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่อศาล

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำแถลงโต้แย้งคัดค้านสำเนารายงานผลการตรวจสอบที่ ๓๑๗/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๗ ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างส่งต่อศาล

ศาลดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียงดำเนินการมอบหมายเจ้าหน้าที่ประมาณการราคาในการก่อสร้างบ้านและยุ้งฉางที่สร้างด้วยวัสดุไม้ไผ่ และมุงหลังคาด้วยใบตะคร้อ ต่อมา นายกองค้การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียงได้จัดส่งแบบประมาณการราคาดังกล่าวตามคำสั่งศาล ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นคำคัดค้านคำชี้แจงของนายกองค้การบริหารส่วนตำบลห้วยแม่เพรียงดังกล่าว ส่วนผู้ฟ้องคดีทั้งหกมิได้ยื่นคำคัดค้านคำชี้แจงกรณีดังกล่าวแต่อย่างใด

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีเมื่อวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๙ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นชาวไทยพื้นเมืองดั้งเดิมเชื้อสายกะเหรี่ยง (ปกากะญอ) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ ตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยที่หมู่ที่ ๑

/ตำบลห้วยแม่เพรียง...

ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ ตั้งบ้านเรือนอยู่อาศัยที่ หมู่ที่ ๒ ตำบล อำเภอ และจังหวัดเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ และผู้ฟ้องคดีมีที่ดินทำกินซึ่งทางราชการจัดสรรให้ทำกินในชุมชนหมู่บ้านดังกล่าว ซึ่งอยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เมื่อประมาณวันที่ ๕ ถึงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๕๔ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานได้นำเจ้าหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ร่วมกับชุดปฏิบัติการเฉพาะกิจทัพพระยาเสือและเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการตามโครงการรักษาป่าไม้บริเวณป่าละอูนและเขาพะเนินทุ่งอันเนื่องมาจากพระราชดำริ โดยมีการใช้เครื่องบินปีกหมุนหรือเฮลิคอปเตอร์ บินสำรวจพื้นที่ป่าในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานที่ถูกบุกรุกแผ้วถางและเผาทำลาย พบว่าในป่าลึกตามแนวตะเข็บชายแดนไทย - สหภาพเมียนมาร์ บริเวณป่าห้วยสามแพรง หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง ซึ่งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน มีพื้นที่ป่าถูกบุกรุกแผ้วถางและเผาทำลายหลายแปลง กระจายอยู่ในป่า คณะเจ้าหน้าที่พร้อมกับผู้ใหญ่บ้าน บ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ และผู้ใหญ่บ้าน บ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง รวมทั้งผู้แทนชาวบ้านบางคนของทั้งสองหมู่บ้าน จึงร่วมกันเดินเท้าเข้าไปพิสูจน์ทราบในพื้นที่ป่าไม้ที่ถูกบุกรุกทำลาย ตามแผนปฏิบัติการโครงการดังกล่าว โดยการลาดตระเวนด้วยเท้าเข้าไปสามครั้งแรก ซึ่งการเดินเท้าเข้าไปยังที่ดินที่ถูกบุกรุกดังกล่าวแต่ละครั้งต้องใช้เวลาเดินเท้าเข้าไปในป่าลึกเป็นเวลานานหลายวัน เมื่อเข้าไปถึงจุดเกิดเหตุและพบผู้กระทำผิดบุกรุกแผ้วถางป่า จะทำการเจรจาเพื่อชี้แจงถึงเหตุผลที่ไม่อาจทำได้ การเจรจาจะให้เจ้าหน้าที่ที่เป็นคนไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงและผู้นำหรือตัวแทนชาวบ้านของทั้งสองหมู่บ้านเป็นผู้ทำหน้าที่เจรจา ซึ่งผู้กระทำผิดต่างรับทราบเหตุผลและขอเวลาในการรื้อถอนและเก็บทรัพย์สิน โดยเจ้าหน้าที่แจ้งว่าหากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ถ้ายังพบว่ามีการกระทำผิด จะดำเนินการตามกฎหมายต่อไป หลังจากพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้พอสมควรแล้ว คณะเจ้าหน้าที่จึงได้ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ ครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๕ และครั้งที่ ๖ ด้วยการนำเครื่องบินปีกหมุนหรือเฮลิคอปเตอร์ บินสำรวจพื้นที่ป่าไม้ที่ถูกบุกรุกทำลาย ในขณะที่เดียวกันหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานพร้อมทั้งเจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้นำชุมชนหรือตัวแทนชาวบ้านทั้งสองหมู่บ้าน ได้เดินเท้าเข้าไปยังพื้นที่เป้าหมายในป่าลึก อันเป็นพื้นที่ที่ป่าไม้ที่ถูกบุกรุกทำลาย พบพื้นที่ป่าไม้ถูกบุกรุกแผ้วถางและเผาทำลายหลายแปลง ซึ่งรวมถึงแปลงที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างตัวเป็นเจ้าของในคดีนี้ด้วย ที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างตัวเป็นเจ้าของมีสภาพพื้นที่เป็นป่าดงดิบ

/บริเวณท้องที่...

บริเวณท้องที่หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เป็นป่าลึก ตามแนวตะเข็บชายแดนระหว่างไทย - สหภาพเมียนมาร์ มีความชัน ๔๐ - ๗๐ องศา สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ๖๐๐ - ๑,๐๐๐ เมตร คณะเจ้าหน้าที่ที่เดินเท้าเข้าไปถึง ในวันเกิดเหตุ เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เจ้าหน้าที่อ้างว่าพบกระท่อมหรือเพิงพัก ที่ไม่มีผู้อยู่อาศัย ตรวจพบอาวุธปืนยาวชนิดประดิษฐ์เองพร้อมดินดำและตะกั่วที่ใช้เป็นกระสุน จำนวนหนึ่ง มีการปลูกพืชเสพติด (กัญชา) กระจายทั่วแปลงที่ดินที่ถูกบุกรุก พบซากสัตว์ป่า ที่ถูกล่าจำนวนหนึ่ง พบต้นไม้ขนาดใหญ่อายุกว่า ๑๐๐ ปี ถูกตัดโค่นเผาทำลายกระจาย อยู่ทั่วทั้งแปลง ในเพิงพักพบธนบัตรสกุลเงินต่างประเทศและเอกสารที่บันทึกเป็นภาษาอื่น ที่ไม่ใช่ภาษาไทย เจ้าหน้าที่จึงรื้อทำลายพืชเสพติด (กัญชา) และเผากระท่อมหรือเพิงพัก ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเห็นว่า การที่ตนไปทำไร่หมุนเวียนบนที่ดินดังกล่าว ตามวิถีชีวิตดั้งเดิม ของชาวกระเหรี่ยงที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ และสอดคล้องกับวิถีของชุมชน ย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญและตามกฎหมาย รวมทั้งตามอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคีสมาชิก เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓

การกระทำของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและเจ้าหน้าที่ที่เข้าไปจุดไฟเผาทำลายบ้าน ของผู้ฟ้องคดีทั้งหก เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเป็นกรกระทำละเมิด ต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกได้รับความเดือดร้อนเสียหายจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกระทำละเมิดต่อ ผู้ฟ้องคดีทั้งหก กรณีหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและเจ้าหน้าที่ในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จุดไฟเผาทำลายบ้านและทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหก ที่อยู่ในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ แก่งกระจานหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือกระทำการเพื่อแก้ไขเยียวยาความเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดีทั้งหกตามคำฟ้องหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ บัญญัติว่า ภายในเขตอุทยานแห่งชาติ ห้ามมิให้บุคคลใด (๑) ยึดถือ หรือครอบครองที่ดินรวมตลอดถึงกันสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า (๒) เก็บหา นำออกไป ทำด้วยประการใดๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพ ซึ่งไม้ ยางไม้ น้ำมันยาง น้ำมันสน แร่ หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น (๓) นำสัตว์ออกไป หรือกระทำด้วยประการใดๆ

ให้เป็นอันตราย...

ให้เป็นอันตรายแก่สัตว์ และมาตรา ๒๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้เป็นเหตุให้มีสิ่งปลูกสร้างขึ้นใหม่หรือมีสิ่งอื่นใดในอุทยานแห่งชาติผิดไปจากสภาพเดิมให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำความผิดทำลายหรือรื้อถอนสิ่งนั้นๆ ออกไปให้พ้นอุทยานแห่งชาติ หรือทำให้สิ่งนั้นๆ กลับคืนสู่สภาพเดิม แล้วแต่กรณี ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตาม หรือถ้าไม่รู้ตัวผู้กระทำความผิด หรือเพื่อป้องกันหรือบรรเทาความเสียหายแก่อุทยานแห่งชาติ พนักงานเจ้าหน้าที่จะกระทำการดังกล่าวแล้วอย่างใดอย่างหนึ่งเสียเองก็ได้ ตามสมควรแก่กรณี และผู้กระทำความผิดมีหน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายที่ต้องเสียไป ในการที่พนักงานเจ้าหน้าที่กระทำการเสียเองนั้น และมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น ประกอบกับมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้

เมื่อข้อเท็จจริงคดีนี้รับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นชาวไทยพื้นเมืองดั้งเดิมเชื้อสายกะเหรี่ยง (ปกากะญอ) มีบ้านเรือนอยู่อาศัยในชุมชนกะเหรี่ยงตั้งอยู่หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และผู้ฟ้องคดีมีที่ดินทำกินซึ่งทางราชการจัดสรรให้ทำกินในชุมชนหมู่บ้านดังกล่าวในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ส่วนที่ดินแปลงที่เกิดเหตุพิพาทในกรณีนี้ เป็นที่ดินที่ตั้งอยู่บริเวณป่าดงดิบในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ท้องที่หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี อยู่ในพื้นที่ที่มีสภาพเป็นป่าลึกตามแนวตะเข็บชายแดนระหว่างไทย - สหภาพเมียนมาร์ ที่ดินที่ตั้งอยู่บนเทือกเขา มีความชันของพื้นที่ ๔๐ - ๗๐ องศา ความสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง ๖๐๐ - ๑,๐๐๐ เมตร การเข้าไปถึงที่ดินแปลงพิพาทดังกล่าว คณะเจ้าหน้าที่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และกำลังทหารตำรวจหรือเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้สนธิกำลังกันร่วมปฏิบัติการตามโครงการรักษาป่าไม้บริเวณป่าละอูบนและเขาพะเนินทุ่งอันเนื่องมาจากพระราชดำริ จะต้องใช้เครื่องบินปีกหมุนหรือเฮลิคอปเตอร์บินเข้าไปตรวจการณ์และชี้เป้าหมายทางอากาศ พร้อมกับให้กำลังเจ้าหน้าที่ภาคพื้นดิน

/ที่ออกเดินทาง...

ที่ออกเดินทางร่วมกับผู้ใหญ่บ้านผู้นำชุมชนหรือตัวแทนของประชาชนชาวกะเหรี่ยงบ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ และบ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ ซึ่งเดินเท้าออกจากชุมชนหมู่บ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ และบ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ เข้าไปในป่าลึกบริเวณดังกล่าว โดยใช้เวลาเดินเท้าเข้าไปเป็นเวลาหลายวัน สภาพของที่ดินแปลงที่เกิดเหตุพิพาท มีสภาพเป็นพื้นที่ที่มีการบุกรุกแผ้วถางเผาป่า ในลักษณะที่เป็นการเปิดป่าดงดิบธรรมชาติบนเทือกเขาให้เป็นพื้นที่โล่งสำหรับใช้เพาะปลูกเป็นแปลงใหม่ มีซากต้นไม้และตอไม้ขนาดใหญ่อายุกว่า ๑๐๐ ปี ถูกตัดโค่นและถูกเผากระจายอยู่ทั่วทั้งแปลงที่ถูกบุกรุก ในขณะที่พื้นที่โดยรอบของที่ดินที่เกิดเหตุพิพาท และโดยรอบของที่ดินแปลงอื่นที่ถูกบุกรุกป่าในบริเวณใกล้เคียง ยังคงมีสภาพเป็นป่าดงดิบบนเทือกเขา ไม่มีลักษณะเป็นชุมชนดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยง การบุกรุกแผ้วถางป่าแปลงที่เกิดเหตุพิพาทในกรณีนี้ ซึ่งไม่ได้กระทำในพื้นที่บริเวณที่เป็นที่ตั้งของชุมชนชาวกะเหรี่ยงบ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ หรือบ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง และไม่ใช่แปลงที่ดินทำกินในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานที่ทางราชการจัดสรรให้ทำกิน รวมทั้งไม่ใช่พื้นที่ที่เป็นชุมชนดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยง จึงเป็นการบุกรุกแผ้วถางหรือเผาป่าเพื่อเข้ายึดถือหรือครอบครองทำกินในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ อีกทั้ง การที่ผู้บุกรุกแผ้วถางได้ทำการก่อสร้างเพิงพักหรือที่อยู่อาศัยหรือยุ้งฉางข้าวบนที่ดินดังกล่าว ย่อมเป็นการก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างในเขตพื้นที่อุทยานแห่งชาติ นอกจากนี้ ยังมีการล่าสัตว์ ซึ่งการกระทำดังกล่าวถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา ๑๖ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ เมื่อคณะเจ้าหน้าที่ได้ตรวจพบการกระทำความผิดบุกรุกแผ้วถางป่า และก่อสร้างเพิงพักหรือสิ่งปลูกสร้างในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานดังกล่าว จึงได้ร่วมกับผู้ใหญ่บ้านและตัวแทนชาวกะเหรี่ยงในชุมชนกะเหรี่ยงทั้งสองหมู่บ้าน เดินเท้าเข้าไปยังสถานที่เกิดเหตุที่มีการบุกรุกแผ้วถางป่า ถึง ๓ ครั้ง โดยแต่ละครั้งหากพบผู้กระทำความผิด จะทำการเจรจาชี้แจงถึงเหตุผลที่ไม่อาจทำได้ การเจรจาทุกครั้งจะให้เจ้าหน้าที่ที่เป็นคนไทยเชื้อสายกะเหรี่ยงและผู้นำหรือตัวแทนชาวบ้านของทั้งสองหมู่บ้านร่วมกันเป็นผู้ทำหน้าที่เจรจา และกำหนดเวลาให้โอกาสผู้กระทำความผิดไปทำการรื้อถอนเพิงพักหรือสิ่งปลูกสร้าง และเก็บทรัพย์สินออกไปจากที่ดินที่มีการบุกรุกแผ้วถางป่าดังกล่าว หลังจากพ้นกำหนดเวลาไปนานพอสมควรแล้ว คณะเจ้าหน้าที่จึงได้ดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ ครั้งที่ ๔ ครั้งที่ ๕ และครั้งที่ ๖ โดยการใช้เครื่องบินปีกหมุนหรือเฮลิคอปเตอร์บินขึ้นสำรวจและชี้เป้าหมายทางอากาศ ในขณะเดียวกันคณะของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน

/พร้อมกับเจ้าหน้าที่...

พร้อมกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและผู้ใหญ่บ้าน ผู้นำชุมชน หรือตัวแทนของชาวกะเหรี่ยง ทั้งสองหมู่บ้าน ได้เดินเท้าเข้าไปยังพื้นที่เป้าหมายที่มีการบุกรุกแผ้วถางป่า เมื่อไปถึงที่ดิน แปลงพิพาท ซึ่งเป็นที่ดินแปลงหนึ่งในจำนวนหลายแปลงที่มีการบุกรุกแผ้วถางป่าในเขต อุทยานแห่งชาติแก่งกระจานดังกล่าว แล้วไม่พบผู้กระทำความผิด แต่ยังคงมีเพิงพักหรือ สิ่งปลูกสร้างและยุงฉางข้าวตั้งอยู่บนที่ดินแปลงดังกล่าว โดยเจ้าของไม่ได้ทำการรื้อถอน ออกไปตามที่เจ้าหน้าที่และผู้นำชุมชนได้แจ้งเตือนไว้ คณะของพนักงานเจ้าหน้าที่ย่อมมี อำนาจที่จะทำการรื้อถอนหรือเผาทำลายได้ และโดยที่สภาพพื้นที่เป็นป่าลึกในลักษณะดังกล่าว การรื้อถอนให้คงเหลือวัสดุก่อสร้างไว้ที่เดิม ย่อมจะทำให้ผู้กระทำความผิดนำไปใช้ในการก่อสร้าง สิ่งปลูกสร้างขึ้นใหม่ได้ การรื้อถอนจึงย่อมจะไม่มีผลทำให้การป้องกันและปราบปราม การบุกรุกแผ้วถางป่าบรรลุผลไปได้ ดังนั้น การที่คณะเจ้าหน้าที่ได้ทำการเผาสิ่งปลูกสร้าง เช่นว่านั้น จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องเหมาะสมตามหลักความได้สัดส่วนและตามควร แก่กรณีสภาพการณ์เช่นนั้นแล้ว เฉพาะในส่วนของความเสียหายที่เกิดกับเพิงพัก หรือสิ่งปลูกสร้างและยุงฉางข้าวที่ถูกเผาดังกล่าว ถือได้ว่าเป็นการใช้อำนาจโดยชอบของ พนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และ ไม่อาจถือได้ว่าการกระทำของคณะเจ้าหน้าที่ดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความจงใจ หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก อันเป็น การกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัด ของเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด

กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่า หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ออกคำสั่ง ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหกออกจากบ้านที่อยู่อาศัย เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจาก ไม่ได้ปฏิบัติตามหลักการรับฟังคู่กรณีตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ นั้น เห็นว่า มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า คำสั่งทางปกครอง หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจ ตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน รั้ง หรือมีผลกระทบต่อสถานะภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล

ไม่ว่าจะเป็น...

ไม่ว่าจะเป็นการถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัย อุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ (๒) การอื่น ที่กำหนดในกฎกระทรวง และมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ออกจากบ้านที่อยู่อาศัย คำสั่งของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งในกรณีที่คำสั่งทางปกครองอาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งต้องให้คู่กรณีมีโอกาสที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดไว้เพื่อให้ใช้บังคับสำหรับคำสั่งทางปกครองที่อาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณี จึงหาได้หมายความรวมถึงคำสั่งทางปกครองทั้งหมดทุกประเภทแต่อย่างใดไม่ หากคำสั่งทางปกครองใดไม่ใช่คำสั่งที่อาจกระทบถึงสิทธิของคู่กรณีแล้ว เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่ง ก็ย่อมมีอำนาจที่จะทำคำสั่งโดยไม่ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด ส่วนปัญหาว่า คำสั่งทางปกครองใดอาจจะกระทบถึงสิทธิของคู่กรณีหรือไม่ นั้น เป็นกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งจะต้องพิจารณาเสียก่อนว่า ผู้รับคำสั่งทางปกครองนั้นเป็นบุคคลที่มีกฎหมายบัญญัติรับรองหรือคุ้มครองสิทธิไว้หรือไม่ หรือมีการรับรองสิทธิจากเจ้าหน้าที่หรือผู้มีอำนาจอนุญาตตามกฎหมายหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ที่ดินแปลงพิพาทที่มีการบุกรุกแผ้วถาง อยู่ในท้องที่หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง เป็นที่ดินที่อยู่ในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าบางน้ำจืดเหนือ และป่าบางน้ำจืดใต้ ในท้องที่ตำบลบางน้ำจืดเหนือ กิ่งอำเภอหนองหญ้าปล้อง อำเภอเขาย้อย และตำบลสองพี่น้อง ตำบลแก่งกระจาน อำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๒๔ และเป็นที่ดินคนละแปลงกับที่ดินที่ได้รับการจัดสรรให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ผู้ฟ้องคดีทั้งหก จึงมิใช่เป็นผู้มีสิทธิครอบครองและทำกินในที่ดินแปลงพิพาทแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีทั้งหก จึงหาได้มีสิทธิที่จะได้รับการรับรองหรือคุ้มครองตามกฎหมายหรือจากการได้รับอนุญาต ตามกฎหมายอันอาจถูกกระทบตามนัยมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใดไม่ ดังนั้น หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน

ในฐานะพนักงาน...

ในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ จึงออกคำสั่งดังกล่าวได้โดยไม่จำเป็นต้องดำเนินการตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแต่อย่างใด ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งหกจึงไม่อาจรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างว่า การกระทำของคณะเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ในการเข้าเผาทำลายบ้านเรือนและทรัพย์สินของผู้ฟ้องคดีทั้งหกเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น อันเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ตามหลักฐานแบบรับรองรายการทะเบียนประวัติบุคคลที่ไม่มีสถานะทางทะเบียนและสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนที่ทางราชการออกให้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ มีบ้านพักอาศัยอยู่ที่หมู่ที่ ๑ ตำบลห้วยแม่เพรียง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ส่วนผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๔ และที่ ๕ มีบ้านพักอาศัยอยู่ที่หมู่ที่ ๒ ตำบล อำเภอ และจังหวัดเดียวกันกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๖ ส่วนที่ดินแปลงที่เกิดเหตุพิพาทในกรณีนี้ เป็นที่ดินที่ตั้งอยู่บริเวณป่าดงดิบบนเทือกเขา บริเวณท้องที่หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง เป็นป่าลึกตามแนวตะเข็บชายแดนไทย - สหภาพเมียนมาร์ อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ ที่ได้มีการออกพระราชกฤษฎีกาประกาศกำหนดเขตและแผนที่แนบท้ายพระราชกฤษฎีกาเพื่อคุ้มครองทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ให้คงอยู่ในสภาพธรรมชาติเดิม มิให้ถูกทำลายหรือเปลี่ยนไป เพื่ออำนวยประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมแก่รัฐและประชาชนสืบไป เมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า การที่คณะเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ได้กระทำการเผาสีงปลูกสร้างเช่นว่านั้น เฉพาะในส่วนของความเสียหายที่เกิดกับเพิงพักหรือสีงปลูกสร้างและยังฉางข้าวที่ถูกเผาดังกล่าว ถือว่าเป็นการใช้อำนาจโดยชอบของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ และไม่อาจถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก ดังนั้น จึงมิได้เป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้าง ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งหกในส่วนนี้จึงไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างความคุ้มครองตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๕๓ นั้น เห็นว่า เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ให้ความคุ้มครอง

/เฉพาะในการ...

เฉพาะในการดำเนินวิถีชีวิตของชาวกะเหรี่ยงในพื้นที่ที่เป็นชุมชนดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยงเท่านั้น ไม่ได้รวมถึงการบุกรุกแผ้วถางป่าในลักษณะที่เป็นการเปิดป่าแปลงใหม่ นอกพื้นที่ชุมชนดั้งเดิมแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงการบุกรุกแผ้วถางป่าของผู้ฟ้องคดีทั้งหกในกรณีนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นการบุกรุกแผ้วถางป่าในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานในลักษณะที่เป็นการเปิดป่าแปลงใหม่ในป่าลึกบนเทือกเขาสูง บริเวณป่าดงดิบที่ติดกับแนวตะเข็บชายแดนไทย - สหภาพเมียนมาร์ ไม่ใช้การดำเนินการในพื้นที่ที่ทางราชการจัดสรรให้ และไม่ใช้พื้นที่ที่อยู่ในบริเวณชุมชนดั้งเดิมของชาวกะเหรี่ยงในบริเวณหมู่บ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ หรือหมู่บ้านโป่งลึก หมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง ดังนั้น การกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งหกดังกล่าว จึงเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และไม่อาจจะอ้างความคุ้มครองตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวได้ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีทั้งหกในส่วนนี้จึงไม่มีเหตุผลเพียงพอที่จะรับฟังได้

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างความคุ้มครอง ตามอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีสมาชิก เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๖ นั้น เห็นว่า อนุสัญญาหรือกฎหมายระหว่างประเทศดังกล่าว ไม่มีผลบังคับโดยตรงต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือประชาชนภายในประเทศ หากแต่รัฐจะต้องออกกฎหมายภายในเพื่ออนุวัติ การให้เป็นไปตามอนุสัญญาหรือกฎหมายระหว่างประเทศเสียก่อน จึงจะใช้กฎหมายภายในบังคับกับเจ้าหน้าที่และประชาชนภายในประเทศได้ แต่อย่างไรก็ดี สำหรับในกรณีนี้ การกระทำของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและเจ้าหน้าที่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ได้กระทำการเผาเพิงพักหรือสิ่งกันสร้างบนที่ดินที่บุกรุกแผ้วถางในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายต่อสิ่งกันสร้างและผู้บุกรุกแผ้วถางครอบครองที่ดินในเขตอุทยานแห่งชาติ โดยไม่ทราบและไม่ได้คำนึงถึงตัวบุคคลผู้กระทำความผิดว่าผู้กระทำความผิดเป็นใคร หรือมีชนชาติหรือเชื้อชาติโดยเฉพาะเจาะจง กรณีจึงถือไม่ได้ว่าเป็นการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติโดยไม่เป็นธรรมตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้างแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม สำหรับสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือน และสิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัวที่อยู่ในเพิงพักหรือสิ่งปลูกสร้างที่เป็นที่อยู่อาศัยดังกล่าว เนื่องจากเป็นสิ่งของที่จำเป็น

/จะต้องมี...

จะต้องมีไว้ในชีวิตประจำวันของทุกคน ไม่ว่าบุคคลนั้นจะอาศัยอยู่ในที่แห่งใด
 สิ่งของในลักษณะดังกล่าวนี้ไม่ถือเป็นสิ่งผิดกฎหมายหรือสิ่งต้องห้ามตามมาตรา ๑๖
 แห่งพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ อีกทั้งก่อนที่เจ้าหน้าที่ในสังกัด
 ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะทำการจุดไฟเผาเพิงพักหรือที่อยู่อาศัยที่ปลูกสร้างในเขต
 อุทยานแห่งชาติดังกล่าว เจ้าหน้าที่นั้นอยู่ในวิสัยที่จะทำการเก็บรวบรวมทรัพย์สิน
 หรือสิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัวเช่นว่านั้น แล้วนำออกมาเก็บรักษาไว้ที่สำนักงานอุทยานแห่งชาติ
 แก่งกระเจาน เพื่อประกาศให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองมาติดต่อขอรับคืนในภายหลัง
 หรือจัดเก็บแยกออกจากสิ่งก่อกสร้างที่จะเผาทำลายได้ แต่หัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระเจาน
 และเจ้าหน้าที่กลับมิได้ดำเนินการในลักษณะดังกล่าว โดยปล่อยให้สิ่งของเครื่องใช้
 ในครัวเรือนและของใช้ส่วนตัวของผู้บุกรุกแผ้วถางป่าที่อยู่ในเพิงพักหรือที่อยู่อาศัยถูกไฟเผาไหม้
 ไปพร้อมกับเพิงพักหรือสิ่งปลูกสร้าง ดังจะเห็นได้จากหลักฐานภาพถ่ายที่แสดงให้เห็น
 เศษซากสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือน และของใช้ประจำตัวบางอย่างที่ตกค้างเหลืออยู่ในกองขี้เถ้า
 อย่างชัดเจน ดังนั้น การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติ
 แก่งกระเจานและเจ้าหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติแก่งกระเจานเฉพาะในส่วนที่มีผลทำให้สิ่งของ
 เครื่องใช้ในครัวเรือนและของใช้ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีทั้งหกที่อยู่ในเพิงพักหรือที่อยู่อาศัย
 ดังกล่าวต้องเสียหายไป เพราะถูกไฟไหม้ไปพร้อมกับเพิงพักหรือสิ่งก่อสร้างเช่นว่านั้น
 ถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะ
 หน่วยงานต้นสังกัดจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นให้แก่
 ผู้ฟ้องคดีทั้งหก ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับ
 มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

สำหรับจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะพึงต้องชำระให้แก่
 ผู้ฟ้องคดีทั้งหก นั้น เห็นว่า เนื่องจากไม่มีพยานหลักฐานที่จะแสดงให้เห็นถึงราคาหรือ
 มูลค่าที่แท้จริงของสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือน และของใช้ส่วนตัวที่ถูกไฟไหม้เสียหายได้
 ศาลจึงต้องวินิจฉัยไปตามสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ตามมาตรา ๔๓๘
 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งในกรณีนี้ เนื่องจากเป็นสิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือน
 และของใช้ส่วนตัวที่อยู่ในเพิงพัก ซึ่งตั้งอยู่ในป่าลึกบนเทือกเขา และมีการบุกรุกแผ้วถาง

/เปิดพื้นที่...

เปิดพื้นที่ป่าแปลงใหม่ ไม่มีพืชพรรณหรือไม้ยืนต้นที่เกิดจากการเพาะปลูก อันจะแสดงให้เห็นว่าได้มีการเข้ามาพักอาศัยเป็นเวลานานแล้วแต่อย่างไร อีกทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งหกยังมีบ้านพักอาศัยที่แท้จริงอยู่ในชุมชนชาวกะเหรี่ยงบ้านบางกลอย หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๒ ตำบลห้วยแม่เพรียง บริเวณที่ดินที่ทางราชการจัดสรรให้อยู่อาศัยและทำกินอยู่แล้ว สิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนและของใช้ส่วนตัวที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกนำมาเก็บรักษาไว้ในเพิงพักดังกล่าว จึงย่อมจะมีไม่มาก และมีมูลค่าหรือราคาไม่สูงมากนัก ดังนั้น เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม จึงสมควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่สิ่งของเครื่องใช้ในครัวเรือนทั้งหมดเป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท และกำหนดค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นกับของใช้ส่วนตัวของผู้ที่อาศัยอยู่ในเพิงพักแต่ละคนรวมกัน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องนอน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม และของใช้ประจำตัวอื่น ๆ อีก เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินค่าสินไหมทดแทนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกแต่ละคนเป็นเงินคนละจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกอ้างมาในคำฟ้องและคำชี้แจง โดยระบุถึงรายการทรัพย์สินที่เสียหายและมูลค่าหรือราคาทรัพย์สินแต่ละรายการเป็นจำนวนมาก นั้น เห็นว่าเนื่องจากเป็นการกล่าวอ้างอย่างลอยๆ โดยไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนหรือยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีทั้งหกแต่ละคนมีทรัพย์สินดังกล่าวอยู่จริง และมีมูลค่าหรือราคาตามที่กล่าวอ้างจริง รวมทั้งทรัพย์สินแต่ละรายการได้รับความเสียหายจริงหรือไม่ ดังนั้น ศาลจึงไม่อาจกำหนดค่าบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกตามรายการทรัพย์สินที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกกล่าวอ้างได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหกยื่นฟ้องโดยระบุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีด้วย นั้น เห็นว่า เนื่องจากหน่วยงานต้นสังกัดของหัวหน้าอุทยานแห่งชาติแก่งกระจานและเจ้าหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ที่จะต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหก ได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นเพียงหน่วยงานระดับกระทรวงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานระดับกรมหน่วยงานหนึ่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เท่านั้น ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหกจึงไม่อาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ร่วม

/รับผิดชอบใช้...

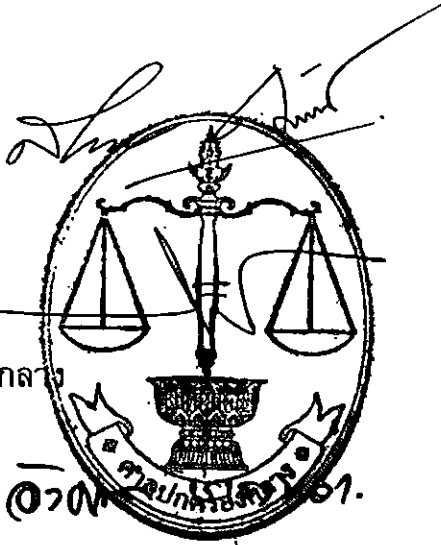
รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่อย่างใด เมื่อได้วินิจฉัยไว้ดังนี้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย
ข้ออ้างอื่นของคู่กรณีอีก เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหก
แต่ละคนเป็นเงินคนละจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด
ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

นายสัจจา เขม้นงาน
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายชนกฤต กิตติวัฒน์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นางอังคณา เสาชงทอง
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิจิตร รักถิ่น

สำเนาถูกต้อง

วิจิตร
(นางสาวสุกัญญา อินทร์ชาวยุทธ์)
เจ้าหน้าที่ศาลปกครองปฏิบัติการ

- 7 ก.ย. 2559

